

Prelatovo pismo (travanj 2009.)

Odlučimo još jednom da tijekom ovoga Velikog tjedna stavimo cijeli naš život i postojanje, potpunom velikodušnošću, u Božje ruke.

17.04.2009.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Sljedeće nedjelje, prisjećanjem na Isusov trijumfalni ulazak u Jeruzalem, započinjemo Veliki tjedan, koji dosiže vrhunac

Vazmenim trodnevljem Gospodnje muke, smrti i uskrsnuća. U svečanim liturgijskim slavljima Velikog četvrtka i Velikog petka te Vazmenog bdijenja živo nam se predodčuje žrtva našeg Otkupitelja, koja se uprisutnjuje svaki put kada se slavi Sveta misa. Počnimo se intenzivno pripremati za te trenutke, otvarajući srca milosti koja je prisutna u tolikoj mjeri. Trebamo izbliza pratiti našega Gospodina.

Dok se nalazimo na samom početku Velikoga tjedna, prisjetimo se riječi svetoga Josemarije: ***Sve ono što nas ovih dana podsjeća na različite oblike pobožnosti upućuje nas nedvojbeno na Uskrsnuće, koje je prema svetom Pavlu temelj naše vjere (usp. 1Kor15,14). No, tim putem ne bismo se trebali žuriti; ne bismo smjeli zaboraviti na jednu vrlo jednostavnu istinu, koja nam ponekad možda izmiče. Nećemo moći sudjelovati u***

Uskrsnuću Gospodnjem ako se ne poistovjetimo s njegovom mukom i njegovom smrću (usp. Rim8,17). Da bismo Krista pratili u njegovoj slavi do kraja Velikog tjedna, najprije moramo shvatiti njegovu žrtvu i suosjećati zajedno s Njim, koji mrtav visi na Kalvariji[1].

Koliko si zahtijevao od samoga sebe, koliko žarka je bila tvoja priprema tijekom ovih pet korizmenih tjedana? Još nam je preostalo nekoliko dana kako bismo bili bolji, kako bismo učinili zadovoljštinu - ako je potrebno!

Nauk svetoga Pavla je jasan; pozivam vas da ovo razmatrate i konkretno primijenite, obnovljenim naporom. U ovoj godini posvećenoj Apostolu Pogana zamolimo ga da nas zagovara kako bi, nasljeđujući njegov primjer, svi kršćani bili duboko uvjereni da, kako bi se poistovjetili s Kristom, što je naša najveća želja, ne postoji

drugog puta osim pratiti Ga na putu do Kalvarije. To izjavljujemo svakoga dana dok molimo završnu molitvu molitve Anđeo Gospodnji: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur*. Da i mi, oponašajući Kristovo velikodušno samopredanje, koje se pred nas stavlja u Velikom tjednu – možemo sudjelovati u slavi uskrsnuća.

Benedikt XVI. je u jednoj od kateheza na općoj audijenciji tijekom godine svetoga Pavla rekao da je Savao: (...) **dok je u početku bio progonitelj i vršio nasilje nad kršćanima, od trenutka svoga obraćenja na putu za Damask, prešao na stranu Krista uskrsloga: Krist je postao smisao njegova života i razlog njegova propovijedanja. On je sav svoj život, koji je bio sve samo ne miran i u kojem se Pavao često našao na udaru opasnosti i nevolja, utrošio za duše (usp. 2 Kor**

12, 15). U susretu s Isusom on jasno shvaća središnje značenje Križa: shvatio je da je Isus *bio mrtav i da je uskrsnuo za sve*. Obe stvari su važne: univerzalnost – Isus je umro zaista za svih – i subjektivnost – također je umro i za mene. Na Križu se, dakle, očitovala besplatna i milosrdna Božja ljubav. [2]

Zastanimo na trenutak i razmotrimo ove riječi, sada kada ulazimo u Veliki tjedan, jer one upućuju na krajnji razlog Kristove žrtve. *Ljubav je ono što je Isusa dovelo na Golgotu. I sada, kad se već nalazi na križu,* naglasio je naš Otac, *svaki njegov pokret i svaka njegova riječ izraz su ljubavi, jedne vedre i jake ljubavi.* [3] Malo dublje promotrimo činjenicu da je Druga Osoba Svetoga Trojstva postala čovjekom, a da nije prestala biti Bogom, kako bi slobodno na se preuzela teret svih grijeha počinjenih stoljećima, nudeći

Stvoritelju, za nas, zadovoljštinu neizmjerne vrijednosti. Jer je Bog (...) *tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.*[4]

Kolika bi trebala biti velika naša zahvalnost za neizmjernu ljubav koju nam je Gospodin pokazao i nastavlja nam iskazivati! Koliko bismo trebali biti zahvalni našoj Gospi, njegovoj Majci, koja je svojim *fiat* sudjelovala u Otkupljenju. No nikada ne smijemo zaboraviti da se *ljubav ljubavlju plaća*. Naša ljubav, iako može biti velika, ništa je u usporedbi s Božjom neizmjernom ljubavlju. Iako je to posve istina, naš Gospodin je zadovoljan s ono malo ako mu ponudimo sve što imamo. On će ostalo nadodati: *Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan!*[5]

Stoga odlučimo još jednom da tijekom ovoga Velikog tjedna stavimo cijeli naš život i postojanje, potpunom velikodušnošću, u Božje ruke. Tako ćemo otkriti duboko značenje obnove krsnih obećanja tijekom Vazmenog bdijenja. Većina nas je bila ugrađena u Krista i Crkvu dok smo još bili vrlo mali pa su naši roditelji tražili u naše ime obnavljajuću vodu krštenja. Sada nam se pruža, kao dio liturgije, mogućnost da potvrdimo ta obećanja. Učinimo to s velikom zahvalnošću i radošću, svjesni neizmjernog dara koji nam je Bog poklonio, sa željom da s Krstom surađujemo u tome da plodovi spasenja dođu do svih ljudi. Dok gledamo na kartu svijeta, dok čitamo ili slušamo vijesti iz sredstava javnog priopćavanja, imamo li žarku želju doprijeti do svih duša?

Sv. Pavao je žrtvovao sav svoj život, posvećujući cijeli svoj život bez

pridrži se poslanju pomirenja, Križu - koji je spasenje nas svih. I mi također, kaže Rimski Prvosvećenik, **moramo biti sposobni to činiti: da nađemo snagu upravo u poniznosti ljubavi i našu mudrost u slabosti odricanja, ulazeći tako u Božju snagu. Svi moramo oblikovati svoje živote na istinskoj mudrosti: ne živeći za sebe, nego u vjeri da je Bog onaj za kojega možemo reći: (...) 'koji me ljubio i predao samoga sebe za mene' (Gal 2,20).**[6]

Među ljudima koje susrećemo proširimo tu istinu, iako ljudski gledano okolnosti mogu biti teške, uključujući i one koje proizlaze iz ekonomske krize koja pogađa države, na ovaj ili onaj način. Koristeći se plemenitim sredstvima koja su nam na doseg ruke kako bismo nadvladali probleme i pomogli drugima, otkrit ćemo Božju providnost u svemu što vam se događa. Možemo se zapitati: Kako

reagiram na stvari koje su mi neugodne ili koje me živciraju? Borim li se ispraviti se i uzdići svako pitanje na nadnaravnu razinu? Nakon trenutaka neizvjesnosti, što je razumljivo jer smo ljudi, brzo i čvrsto recimo: ***To ti hoćeš, Gospodine? - Onda i ja to hoću!***[7]

Nemojmo pak zaboraviti da je nakon muke došlo uskrsnuće i slavni uzlazak na nebo. Naš Gospodin nas poziva da ga pratimo tijekom njegova trijumfa, do kojega uvijek dolazimo samo-odricanjem. Kristova smrt na Kalvariji nije bila posljednja riječ. Posljednju riječ nalazimo u proslavljenju njegova tijela i duše na slavu Boga Oca.[8] Sv. Pavao je napisao vjernicima u Korintu: *Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzalud je doista propovijedanje naše, uzalud i vjera vaša,još ste u grijesima.*[9] Mi kršćani trebamo uvijek imati na umu tu veliku sigurnost. Kao što je napisao sveti Augustin: 'Ne postoji

ništa izvanredno u tome da vjerujemo kako je Krist umro. Pogani u to vjeruju, kao i Židovi, kao i oni koji su pokvareni (eng. *corrupt*). Svi vjeruju da je Krist umro. Vjera kršćana počiva na Kristovu uskrsnuću. Za nas ono što je izvanredno jest da je Krist uskrsnuo.

[10] Smrt našeg Gospodina, naučava Benedikt XVI. **pokazuje golemu ljubav kojom nas je on ljubio, sve do toga da se za nas žrtvuje; no samo je uskrsnuće 'ovjerovljenje', sigurnost da je ono što on tvrdi istina.... Važno je naglasiti tu temeljnu istinu naše vjere, čija je povijesna istinitost široko dokumentirana, premda danas, kao i u prošlosti, ne nedostaje onih koji je na različite načine stavljaju u sumnju ili čak nijeću. Slabljenje vjere u Isusovo uskrsnuće kao svoju posljedicu ima i slabljenje svjedočanstva vjernika.****[11]**

Trpljenje ljudi, pa čak ni smrt, koji nisu odvojeni od vjere u Sina Božjega, poprimaju svoje pravo značenje. Volim se prisjetiti uvjeravanja našega Oca: ***Imaj jaku, nadnaravnu vjeru. Budi uvjeren da ćemo pomicati brda, uskrsavati mrtve, dati govor nijemim ustima. Tijela koja su sakata će ponovno biti cjelovita. Nije fanatizam znati i vjerovati u to, biti uvjeren da će nam Gospodin pomoći svakoga trenutka. To znači vjerovati u uskrsloga Krista, bez čijeg uskrsnuća inanis est et fides vestra- uzalud i vjera vaša (1 Kor 15, 14).***^[12] Kao što je Papa rekao: Teologija križa nije teorija – to je zbilja kršćanskog života...

Kršćanstvo nije lagodan put, ono je prije zahtjevan uspon, obasjan svjetlom Krista i njegove velike nade... Jedino ćemo na taj način, po iskustvu trpljenja, upoznati život u punoj dubini, ljepoti, u nadi

**rođenoj u činjenici da je raspeti
Krist uskrsnuo.[13]**

Stoga vjernik, voljno ujedinjen s Kristom u pashalnom otajstvu, sudjeluje u Kristovu poslanju i surađuje s njim u dovršavanju – također i u materijalnom svijetu – potpune pobjede našega Gospodina nad đavlom, grijehom i smrću. ***To je bila velika kršćanska revolucija: preobraziti bol u plodnu patnju; učiniti od zla dobro. Lišili smo tako sotonu tog oružja... s kojim osvajamo vječnost.[14]***

Svjetlo toga nauka, koje će osvijetliti svaki dan, pomoći će nam da dublje doživimo Uskrs, čvrsto sjedinjeni s Gospodinom. Ugradimo u svakodnevni odgovor savjet koji nam je jednom prilikom dao sveti Josemaría, kada su ga pitali kako biti bliže Isusu tijekom Velikog tjedna: ***Čitaj Muku i razmatraj je, kao da si još jedan od tamo prisutnih***

likova. Razmišljaj da se ona događa sada (i to možeš činiti potpuno uvjeren kako je to istina, jer nas na to poziva sveti Pavao), a ne prije dvije tisuće godina: Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula(Heb13,8). Naš Gospodin je isti jučer, danas i sutra. Možeš se smjestiti među učenike, među Gospodinove prijatelje ili čak neprijatelje, kako bi vidio što se događa. Reagiraj srcem i glavom, kao što bi reagirao da si vidio kako postupaju s Njim. Na taj ćeš način dobro živjeti Veliki tjedan.

[15] I ja nadodajem: odluči da ga nećeš ostaviti sama. Zamoli Mariju da ti u tome pomogne.

Na kraju ožujka bio sam u Bilbau, gdje me pozvao dijecezanski biskup, kako bih predavao na kongresu o katolicima i javnom životu. Iskoristio sam to putovanje kako bih posjetio Pamplonu i Zaragozu. U potonjem gradu molio sam se pred Gospom od

Pilara, molbom poput one na početku evangelizacije Španjolske.

Prisjećajući se dugih razdoblja u kojima se naš Otac molio u ovoj bazilici, molio sam našu Majku sa svima vama za Papu i njegove nakane, za univerzalnu Crkvu i ovaj njezin maleni dio – Djelo.

Nastavimo zazivati našega Gospodina, čvrsto sjedinjeni u molitvi. Nadolazeći tjedni pružaju nam mnogo prilika. Šesnaestog je Papin rođendan, a 19. četvrta godišnjica njegova izbora na Petrovu stolicu – to su dva vrlo prikladna datuma da se čvršće sjedinimo s njim i njegovim nakanama. Brzo nakon toga, 20., bit će 15 godina od kada sam izabran za Prelata. Molite se za mene jer to mi treba. Dvadeset i trećeg ćemo proslaviti godišnjicu Potvrde i Prve pričesti našega Oca. Na kraju mjeseca 29. proslavit ćemo liturgijsku svečanost svete Katarine Sijenske, koja je puno ljubila Crkvu te

branila Rimskog Prvosvećenika, a
zaštitnica je djela što se tiče
apostolata javnog mišljenja. Već sam
ispunjen radošću na pomisao koliko
li će se molitava vinuti do neba na
datume tih obljetnica.

S svom ljubavlju blagoslivljam vas!

Vaš Otac

+Javier

Rim, 1.4. 2009

[1] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
br. 95.

[2] Benedikt XVI. *Papina kateheza na
općoj audijenciji*, 29. 10. 2008.

[3] Sv. Josemaría, *Križni put*, XI.
postaja.

[4] *Iv* 3, 16-17.

[5] *Rim* 5, 5.

[6] Benedikt XVI. *Papina kateheza na općoj audijenciji*, 29. 10. 2008.

[7] sv. Josemaría, *Put*, 762.

[8] usp. *Fil* 2, 5-11.

[9] *1Kor* 15, 14-17.

[10] Sv. Augustin, *Komentar psalama*, 120, 6.

[11] Benedikt XVI. *Papina kateheza na općoj audijenciji*, 26. 3. 2008.

[12] sv. Josemaría, bilješke razmatranja kojeg je on održao 30.3. 1964.

[13] Benedikt XVI. *Papina kateheza na općoj audijenciji*, 5. 11. 2008.

[14] sv. Josemaría, *Brazda*, 887.

[15] sv. Josemaría, Bilješke s druženja, 16. 4. 1973.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-travanj-2009/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-travanj-2009/) (8.08.2025.)